

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **V. O.**, zastoupeného advokátem Michalem Benčokem, se sídlem Na Poříčním právu 1914/6, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 9. 2008, č. j. 61 Az 75/2007 - 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Michala Benčoka **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27. 7. 2007, č. j. OAM-1-585/VL-07-12-2007, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) zamítlo žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem ze dne 15. 9. 2008.

Rozsudek stěžovatel napadá kasační stížností z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., čímž namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem, vady řízení před správním orgánem, zmatečnost řízení před krajským soudem a nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí či jinou vadu řízení. V odůvodnění kasační stížnosti nicméně pouze uvádí, že shledává vážná pochybení všech orgánů, které dosud v jeho věci

jednaly, a má reálnou obavu z nuceného opuštění ČR a následného odjezdu na Ukrajinu, kde mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů.

V doplnění kasační stížnosti (po ustanovení advokáta soudem) dále namítl, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné, neboť se vůbec nezabýval tím, zda byly či nebyly splněny důvody podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Stěžovatelův nárok přitom bylo možno podřadit právě pod ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť má neustále odůvodněné obavy o svou psychiku a život s ohledem na celkový stav na Ukrajině.

Připomněl také, že o mezinárodní ochranu žádal kvůli problémům s věřitelem, který po něm chtěl, aby na Ukrajině páchal trestnou činnost, tedy z důvodů, které žalovaný odmítl podřadit důvodům pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Přitom situaci na Ukrajině v oblasti zajištění ochrany práv občanů, zejména před mafiány a kriminálními živly soustředěnými v tzv. brigádách a provozujícími na profesionální bázi vydírání tzv. raket, nelze právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval.

Žalovanému vytkl, že nezjistil přesně a úplně skutkový stav, neopatřil si dostatečné důkazy, když stěžovateli nepředložil informace týkající se ekonomické a politické situace v regionu, jak to obvykle dělá, a konečně také neobjasnil důvody svého rozhodnutí, čili v několika bodech nedostál povinností plynoucí z právního orgánu ze zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Lze tak tvrdit, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, neměla oporu ve spisech nebo s nimi byla v rozporu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, aby mohla být shledána přijatelnou.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Pokud stěžovatel vytýká krajskému soudu, že se nezabýval tím, zda v jeho případě byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, je třeba připomenout ustálenou judikaturu, podle níž povinnost posoudit možnost udělení humanitárního azylu váže správní orgán pouze v případě negativního výroku podle § 12 zákona o azylu, nikoli při zamítnutí žádosti o azyl pro zjevnou nedůvodnost podle jeho § 16, jak bylo konstatováno např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, sp. zn. 4 Azs 35/2003 (publ. na www.nssoud.cz): „Zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné [§ 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu], znamená, že neproběhlo dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože neexistence těchto důvodů je podmínkou rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) i podle § 13 zákona (sloučení rodiny), nemůže správní orgán tímto rozhodnutím vyslovit,

že se azyl podle § 13 nebo podle § 14 neuděluje.“ Pokud by tak u stěžovatele byly dány důvody pro posouzení humanitárního azylu, nebylo by vůbec namístě jeho žádost zamítnat podle § 16, jak bylo konstatováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, sp. zn. 3 Azs 77/2004 (publ. na www.nssoud.cz): „I žadatel se zjevně nedůvodnou žádostí o udělení azylu se může dovolat humanitárních důvodů, popř. správní orgán je může shledat sám již v rámci zkráceného řízení. V takovém případě však není místo pro zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., se současným udělením humanitárního azylu, ale naopak pouze pro kladný výrok ve smyslu § 14 téhož zákona.“

K rekapitulaci stěžovatelova příběhu, který končí pouze obecným apelem, že situaci osob pronásledovaných ze strany věřitelů a nucených k trestné činnosti nelze srovnat se stavem ochrany lidských práv v ČR, může zdejší soud pouze upozornit na skutečnost, že obdobnými situacemi se zabýval již v mnoha svých rozhodnutích, a to zvláště ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu přicházejícím z Ukrajiny a majícím tam potíže se svými věřiteli, a to například v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 5/2003; rozsudku ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 7/2003, rozsudku ze dne 31. 10. 2003, sp. zn. 4 Azs 23/2003 (všechny publ. na www.nssoud.cz), či rozsudku ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 6 Azs 45/2003 (publ. pod č. 101/2004 Sb. NSS).

Stěžovatelova poslední námitka kritizující stav provedeného dokazování je poněkud obecná, když stěžovatel konkrétně neuvádí, jaké další důkazy byly podle něj nezbytné k řádnému posouzení jeho věci. Proto nelze než odkázat na rozsáhlou judikaturu vážící se ke standardům dokazování v řízení o udělení mezinárodní ochrany, zejména tehdy, kdy je žádost o udělení mezinárodní ochrany zjevně nedůvodná. K nim se vyjádřil zejména rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. 2 Azs 14/2004 (publ. na www.nssoud.cz): „Posouzení situace v zemi původu je pro rozhodnutí podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nerozhodné.“ Na něj pak argumentačně navázal rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. 7 Azs 124/2004 (publ. pod č. 394/2004 Sb. NSS): „Vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, stanoví tento zákon také vylučující důvody, při jejichž naplnění žadateli azyl udělit nelze; tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a § 16 tohoto zákona. Jsou-li splněny podmínky vymezené v ustanovení § 16 odst. 1 tohoto zákona, tj. podmínky pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, není namístě zkoumat případnou existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) citovaného zákona, protože udělení azylu je za takové situace vyloučeno.“

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl právním zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát Michal Benčok; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, včetně první rady s klientem v jeho věci, a doplnění kasační stížnosti - a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů - v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu